

5. postna nedelja – leto A

Jezus je vstajenje in življenje

Jn 11,3-7.17.20-27.33-45

Tisti čas sta Lazarjevi sestri poslali Jezusu sporočilo: »Gospod, glej, tisti, ki ga imaš rad, je bolan.« Ko je Jezus to slišal, je rekel: »Ta bolezen ni za smrt, ampak v Božje veličastvo, da bo po njej povečan Božji Sin.« Jezus je ljubil Marto, njeno sestro in Lazarja. Ko je torej slišal, da je bolan, je ostal še dva dni v kraju, kjer je bil. Nato je rekel učencem: »Pojdimo spet v Judejo.«

Ko je torej Jezus prišel, je zvedel, da je Lazar že štiri dni v grobu. Ko je Marta slišala, da prihaja Jezus, mu je šla naproti; Marija pa je sedela doma. Marta je tedaj rekla Jezusu: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl; a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, kar koli ga zaprosiš.« Jezus ji je rekel: »Tvoj brat bo vstal.« Marta mu je dejala: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.« Jezus ji je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsakdo, ki živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ v to?« Odgovorila mu je: »Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Kristus, Božji Sin, ki prihaja na svet.«

Jezusa je tedaj do srca ganilo in je vzdrl. In dejal je: »Kam ste ga položili?« Rekli so mu: »Gospod, pridi in poglej!« Jezus se je zjokal. Judje so tedaj govorili: »Glejte, kako ga je imel rad.« Nekateri izmed njih pa so dejali: »Ali ni mogel on, ki je slepemu odprl oči, tudi storiti, da bi ta ne umrl?«

Jezus je bil v sebi spet ganjen in je šel h grobu. Bila je to votlina in pred njo je bil prislonjen kamen. Jezus je rekel: »Odstranite kamen!« Marta, sestra umrlega, mu je dejala: »Gospod, že ima zadah, saj je četrti dan mrtev.« Jezus ji je rekel: »Ti mar nisem rekel, da boš videla Božje veličastvo, če boš verovala?« Odstranili so torej kamen; Jezus pa je vzdignil oči in rekel: »Oče, zahvaljujem se ti, ker si me uslišal. Vedel sem, da me vsélej uslišiš, toda zaradi množice, ki stoji okrog mene, sem rekel, da bi verovali, da si me ti poslal.«

In ko je to izrekel, je zaklical z močnim glasom: »Lazar, pridi ven!« In umrli je prišel ven. Noge in roke je imel povezane s povôji in njegov obraz je bil ovit s prtom. Jezus jim je rekel: »Razvežite ga in pustite, naj gre!« Veliko Judov, ki so prišli k Mariji in videli, kaj je storil, je začelo verovati vanj. Jn 11,3-7.17.20-27.33-45

Ko bi bil ti tukaj, ...

Marta in Marija me nagovarjata s preprosto in trdno besedo: Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl. Neverjetna gotovost. Obe sta trdno prepričani, da ob Jezusu ni smrti. V večno življenje niti najmanj ne dvomita. Marta pravi: Vem, da bo vstal ob vstajenju, poslednji dan. Za obe večnost sploh ni vprašanje. Le brata pogrešata in bi si ga želeli nazaj. Od kod ta čudovita vera: Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl.

Ta vera je očitno odraz njunega prijateljstva z Jezusom. Njun odnos z njim je bil tako pristen, tako prisrčen, tako globok, da je spoznanje o Njegovi moči samo privrelo na dan. V vsej globini sta začutili, kdo je. Ob doživljanju Lazarjeve smrti se prijateljstvo samo potrjuje oz. čudovito izrazi. Ob tem se nam poraja vprašanje: Kako se je tkalo takšno prijateljstvo? Kako naj do takšne bližine pridemo mi? Marta in Marija sta Jezusa spremljali v njegovem življenju. Bili sta ob njem v najrazličnejših situacijah svojega in njegovega življenja. Rasli sta skupaj z njim in tako je rasla tudi zavest o njegovi moči in večnem življenju.

Tudi naša vera lahko raste na podoben način. Pravzaprav lahko raste samo skozi prepletanje našega in Njegovega življenja. In s tem prepletanjem in združevanjem bo rasla tudi naša vera v vstajenje. Potem smrt ne bo konec, niti ne groza, ampak prehod v večnost, v novo življenje.

Postni čas nam ponuja pregled temeljnih situacij, v katerih bi naj bili skupaj z Jezusom, v katerih sta bili Marta in Marija zagotovo z njim. Poglejmo jih še enkrat v luči Marije in Marte, da bi lahko z živo vero z njima rekli: Gospod, ko bi bil ti tukaj, ...

Marija in Marta sta se z Jezusom zagotovo srečevali ob svojih skušnjavah. V njunem tekmovanju, katera bo stregla, katera poslušala. Katero bo imel rajši itd. Vzeli sta ga zares, ko ju je spodbujal, grajal in učil. V skušnjavah sta začutili resnost boja med hudim duhom in Gospodom. Spoznavali sta, da brez Gospoda ne moreta skušnjav niti prepoznati, kaj šele, da bi jih premagali.

Ob Jezusu je raslo njuno hrepenenje po ljubezni. Želeli sta si spremenjena na gori. Tudi oni dve bi se radi povzpeli na goro spremenjenja. Čeprav jim apostoli niso smeli spregovoriti o dogodku na gori, sta vedeli, da se je tam dogajalo nekaj čudovitega, nekaj po čemer hrepenita. Vedeli sta, da brez Gospoda ni spremenjenja, ki sta ga slutili.

Tako kot Samarijanka sta tudi Marta in Marija doživljali neverjetno moč resnice. Vse nama je prav povedal, sta si govorili. Ta resnica Gospoda ju je osvobajala. Brez njega bi bili popolnoma zmedeni. Z njim je vse jasno. Vzljubili sta resnico, vzljubili sta Gospoda.

Tako so ju hrepenenja in boji povezali z Jezusom, da v času, ko je nastopilo nasprotovanje ni bilo več vprašanje, na katero stran se bosta postavili. Razumeli sta, kaj pomeni Jezusova trditev: Za sodbo sem prišel na svet – da spregledajo tisti, ki so slepi in oslepijo ... Potrebujemo ga, da bi spregledali.

Današnji evangelij nam govori o logičnem nadaljevanju pristnega prijateljstva z Gospodom. Če je z nami v življenju je z nami tudi v smrti. Če ga vzamemo zares v vsakdanjih trenutkih, nam bo ob smrti najdražjih samo privrelo na dan: Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi ta ne umrl, a vseeno vemo, da živi, ker si ti življenje. Vera, ki je življenje samo, nas osvobaja, prinaša nam brezmejno zaupanje. Solze niso več tragika, tudi te osvobajajo. Če je Gospod z nami v skušnjavah, v hrepenenjih, v resnici in odločitvah je vedno vse dobro, vse osvobajajoče, vse vstajenjsko. To je sporočilo tihe nedelje. Vse bo mirno, če bomo z Gospodom na vsakem koraku. Na koncu bomo lahko rekli: Gospod, ker si tukaj, je vse v redu. Hvala ti!